

---

18. rukojmí

Ženský vyšetřovací klub

James Patterson
& Maxine Paetro

Seděli jsme s Joem na zadním sedadle černého sedanu, který uháněl z amsterodamského letiště Schiphol k Mezinárodnímu trestnímu soudu v Haagu.

Nebe mělo šedivou barvu, ale mezi mraky prorážely sluneční paprsky a ozařovaly jásavě barevné pruhy tulipánů na polích lemujících dálnici A44. Holandsko jsem nikdy nenavštívila, ale nějak se mi nedařilo otevřít se zdejším krásám. Nebyli jsme na výletě a neužívali si dovolené.

Pracuji jako vyšetřovatelka na oddělení vražd u sanfranciské policie. Vlastním patery modré kalhoty a k nim taky pět služebních bund a na polici mám štos košil z oxfordské bavlny s límcem, jehož cípy se dají připnout knoflíčky. V práci dávám přednost botám bez podpatku a blond vlasy si obvykle stahuji do koňského ohonu.

Dnes jsem si vzala strohý černý kostým, perlový náhrdelník, lodičky, a nechala jsem se ostříhat, abych udělala opravdu co nejlepší dojem.

Můj manžel Joe, někdejší příslušník federální policie a člen protiteroristického komanda, teď patří ke špičkovým konzultantům pro případy zvýšeného rizika a pracuje z domova. Aby dal najevo náležitou úctu, protentokrát se nenavlékl do khaki kalhot a svetru, ale zvolil střízlivý šedý oblek s decentní modře proužkovanou kravatou.

Trocha té formálnosti byla nezbytná.

Přivedl nás sem společný případ. A ne ledajaký případ, nýbrž takový, který má monumentální, ba globální důležitost. Oba máme velký zájem na tom, jaký bude výsledek. Očekávám ho s úzkostí i s nedočkavostí, vzrušením a strachem.

Za necelou hodinu usedneme do jednací síně Mezinárodního trestního soudu, mezistátní organizace pověřené řešením případů jednotlivců obvi-

něných z mezinárodně uznávaných zločinů genocidy, zločinů proti lidskosti a válečných zločinů.

Jak asi soud rozhodne ve věci Slobodana Petroviće?

Než dnešek skončí, budeme to vědět.

Když náš vůz vjel do mezinárodní zóny v Haagu, zahlédli jsme na okraji vozovky shromážděné demonstranty s transparenty a plakáty. Pochopila jsem, že demonstrují za ochranu lidských práv a spravedlivou odplatu za válečné zločiny.

Obloha se ještě víc zatáhla a nad ulicí Oude Waalsdorperweg, která vede k Mezinárodnímu trestnímu soudu, plynuly těžké mraky.

Náš řidič Jan zpomalil, aby se vyhnul chodcům. Druhý sedan jedoucí za námi se přizpůsobil.

Joe vyhlížel z okénka, ale připadalo mi, jako by byl zahleděný dovnitř a vzpomínal, jak tohle všechno začalo. Zachytil můj odraz ve skle, otočil se a upjatě se usmál.

„Jsi připravená, Lindsay?“

Přikývla jsem a stiskla mu ruku.

„A ty?“

„Na tohle jsem se těšil. To čekání mi připadalo jako věčnost.“

Auto zastavilo u obrubníku na náměstí, z něhož vedlo schodiště k areálu tvořenému krabicovitými budovami ze skla a kamene. Jan vystoupil, roztáhl velký deštník a otevřel nám dvířka.

Sedan za námi rovněž zastavil a vyklouzli z něho dva prominentní sanfranciští advokáti. Také roztáhli deštníky a pomohli z vozu Anně Sotovinové, naší pětáctyřicetileté kamarádce. Všech pět nás svižně kráčelo do schodů a přes náměstíčko ke vchodu.

Překvapilo mě, že pod převísem nad vchodem do hlavní budovy se shromáždil celkem početný zástup lidí. Také nás zahlédli, rychle roztáhli deštníky, přispěchali deštěm k nám a obklopili nás trojnásobným kruhem.

Na sakách a pláštích jsem zachytila jmenovky evropských tiskových kancléřů. Očividně nás poznali podle snímků, které se objevily v amerických médiích. Ta měla v této věci v Evropě značnou sledovanost.

„Seržantko Boxerová, já jsem Marie Lavalloevá z Agentury France-Pressé,“ oznámila mi bez úsměvu jedna mladá reportérka. Z okraje deštníku jí črčela voda. „Můžete mi poskytnout nějaký komentář, prosím? Co očekáváte, že se dnes u soudu odehraje?“

Couvla jsem před ní, ale naléhala. „Aspoň několik slov. Abych vás mohla citovat našim čtenářům.“

„Omlouvám se,“ zavrtěla jsem hlavou, „ale tohle není věc vhodná k nějakým prohlášením.“

Lavalleovou odsunul stranou rudolící chlapík s diktafonem v ruce. „Madam, já jsem Hans Schultz, *Der Spiegel*. Říká se, že jste sem dnes přijela z osobních důvodů. Je to pravda?“

Než jsem stačila zareagovat, jiný reportér mě zády odstrčil od manžela a zvedl mikrofon Joeovi před obličej.

„Nigel Warwick, pane, BBC. Zajímá mě se o vaši kariéru, pane Molinari. FBI, vnitřní bezpečnost, CIA. Zastupujete zde dnes zájmy vlády?“

Přitočil se k nim kameraman.

„Jsme tady dnes s ženou jako soukromí občané,“ odsekl Joe, odvrátil se od něho, objal mě jednou rukou kolem ramenou a chránil mě před deštěm.

Tlačili jsme se ke vchodu a už jsme došli skoro až k němu, když jsem ucítila na rukávu cizí ruku. Otočila jsem se, připravená setřást dotěrného reportéra, ale byla to Anna. Obličej měla zastíněný kapucí pláště, ale viděla jsem, že má oči opuchlé pláčem.

Mně také stály slzy v očích.

Přitáhla jsem ji k sobě a ona mě velmi pevně objala a pak objala i Joea.

Když ho pustila z objetí, řekla jsem: „Věř mi. Tohle je opravdu třeba udělat.“

„Já ti věřím, Lindsay, a věřím i Joeovi. Ale já znám ten systém. Ani v téhle soudní síni se nedočkáme spravedlnosti. Takovou už mám zkušenost. Vy Američani soudům věříte, ale my ne.“

Tlupa novinářů promísená desítkami dalších lidí, které proces zajímal, nás obemkla ze všech stran, a i s námi se tlačila dopředu. Joe mě vzal pevně za ruku.

Řekla jsem mu: „Jestli tohle nedopadne dobře, zlomí mi to srdce.“

O PĚT LET DŘÍVE

Anna zatáhla zip lehké bundy, kterou si oblékla ke svetru a kalhotám, hlavu si zavinula do šály a tu si zavázala pod bradou, aby skryla jako dlaň velkou jizvu po spálenině, která jí hyzdila levou tvář.

Musela si nakoupit něco k večeři, ještě než se setmí, a když pojedje na kole, mohla by snadno prokličkovat i dopravní špičkou. Navlékla si popruhy batohu na ramena, zamkla za sebou dveře garsoniéry, svedla nadskakující bicykl po schodišti o dvě podlaží níž a vyšla předním vchodem ven. Panovala příjemná teplota kolem šestnácti stupňů. Snesla kolo z plošinky přede dveřmi až na ulici, nasedla a odrazila se od obrubníku.

Užívala si, jako ostatně pokaždé, krásu svěžího zeleného trávníku v parku na Alamo Square, který měla přímo naproti svému bytu na Fulton Street, a cítila se opravdově šťastná, že může žít zde, v Americe.

Nikdy jí to nezevšední.

Minula krásné viktoriánské domy, jimž se říká Malované dámy, a potom zatočila vpravo na Fell Street, která ji přímou cestou zavede až k prodejně potravin. Projela kolem několika bloků a potom zastavila na křižovatce. Zatímco čekala, až na semaforu naskočí zelená, spatřila něco, o čem byla přesvědčena, že je nemožné.

Po schodech před jedním z viktoriánských domů sestupoval rozložitý muž s ruměnou tváří pokušující doutník. Když ho zahlédla, měla pocit, že jí něco silně udeřilo, jako by do ní narazilo auto. Všechno kolem zčernalo. Pod Annou se podlomila kolena, ale když už hrozilo, že se jí odkrví mozek a upadne, tvrdě sevřela řídítka a dokázala se udržet vzpřímeně.

Když zase vzhlédla, ještě pořád stál na schodech a vychutnával si doutník. Dopřál jí tak několik vteřin, aby se ujistila, že to není halucinace nebo že jí nějaká psychická porucha nevytrhla z reality. Mohla se ovšem mýlit.

Anna upřela pohled na ďábla se zarudlým obličejem, který vyfukoval dým doutníku. Teď měl šedivé vlasy, ale v obličejí se vůbec nezměnil: tytéž plné rty, široké čelo bez vrásek, masivní krk. A nikdy nezapomene na obrys jeho těla ani způsob chůze – pohyboval se toporně, rozšafně, jako medvěd chodící po zadních nohou.

Byl to Slobodan Petrović, muž, kterého vídala v děsuplných snech a předtím i ve skutečném životě.

Anna měla mozek jako v ohni. Před duševním zrakem jako by se jí odvíjela řada snímků: Petrović rozkročený na hromadě sutin, která bývala nájemním domem. Sklonil se, aby objal malé děvče, ovinul kolem něho silné paže, než zdvihl rozzářený obličej k davu a kamerám. Mluvil nadšeně a laskavě.

„Když složíte zbraně, ochráníme vás. To vám slibuji.“

Jeho řeč doprovázelo neutuchající *ra-ta-ta-ta* střelby z automatických zbraní, křik dětí a výbuchy bomb, od nichž se vzduchem šířily tlakové vlny. Vzpomněla si i na další Petrovićův slib: „Budeme po vás střílet, až z toho budete napůl šílení.“

V tomto směru také dodržel své slovo.

Anna se zase upnula k přítomnosti. Petrović v drahém americkém obleku a pokuřující doutník sešel ze schůdků na Fell Street, živý a zdravý, právě tady, v San Francisku.

Jí si vůbec nevšiml.

Za zády jí netrpělivě houkl klakson a vyrušil ji ze soustředění. Na semaforu svítilo zelené světlo. Petrović otevřel dvířka svého jaguaru a nastoupil.

Nečekal, až se v dlouhé koloně aut vytvoří mezera. Otočil volantem, vyturoval motor a vjel do cesty vozu, který stál těsně za ním.

Ozvalo se zuřivé troubení a Anna viděla, jak jaguar svižně nabírá na rychlosti. Znovu sevřela řídítka bicyklu, odrazila se a jela za Petrovićem. Zároveň se snažila umlčet křik četných vzpomínek na brutalitu toho člověka – to ale nedokázala.

Všechny ty obrazy v sobě měla navždy a v její paměti zůstávaly stále živé.

Tomu, co napáchal, nesmí Petrović uniknout.

Tentokrát ne. Teď už ne.

Přeložil Jan Mrlík